

“Hi havia una vegada...”

**...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!**

Maig 2013

UN PUNT DE LLUM

Inici: Autoria Seminari Dinamització Biblioteques Escolars (*CRP Baix Llobregat I – Sant Feliu de Llobregat*)

Nus: Alumnes 1rB Escola Nadal, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Ester Pérez)

Desenllaç: Alumnes 2nA Escola Josep Monmany i Amat, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Consol Sánchez)

Vet aquí una vegada, en un planeta que es va quedar a les fosques hi vivia una cuca de llum solitària.

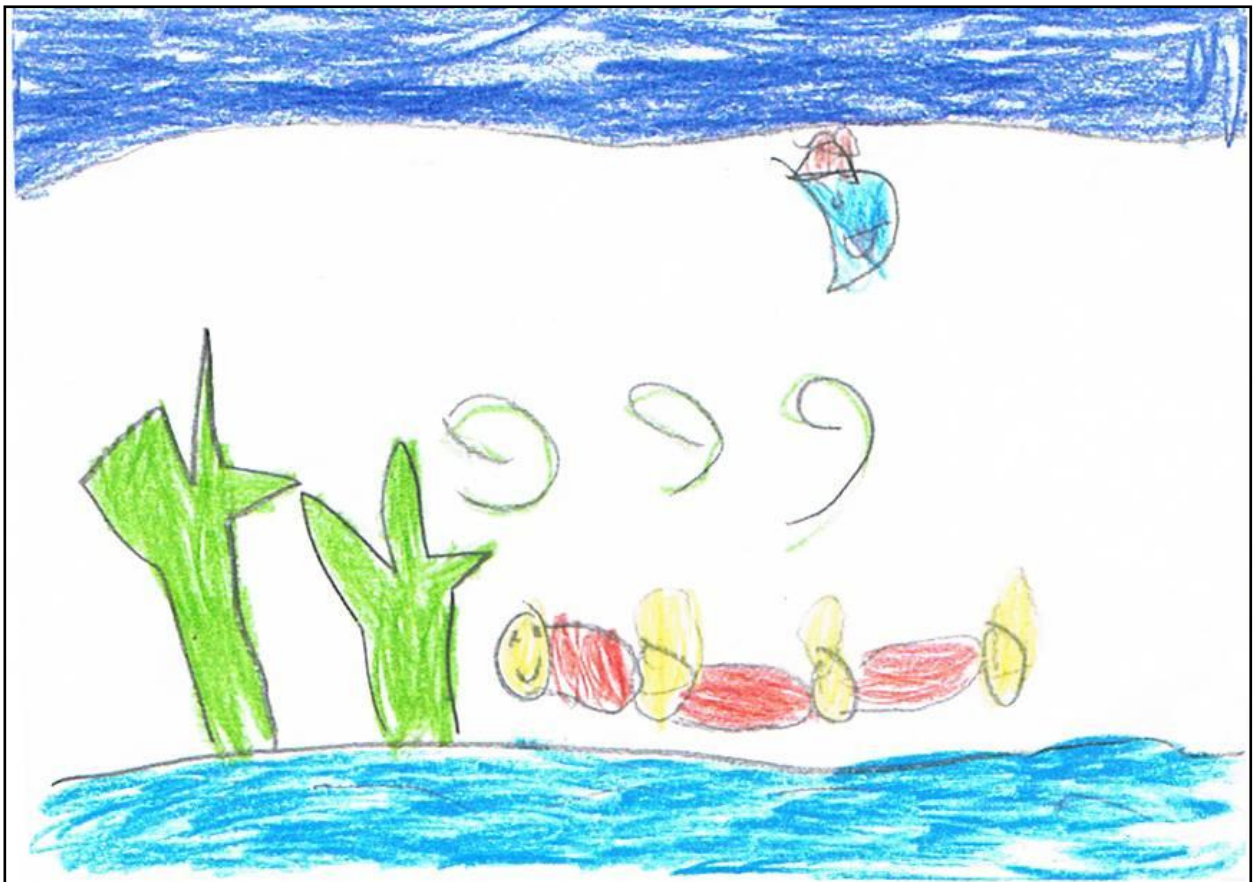
I un bon dia . . .

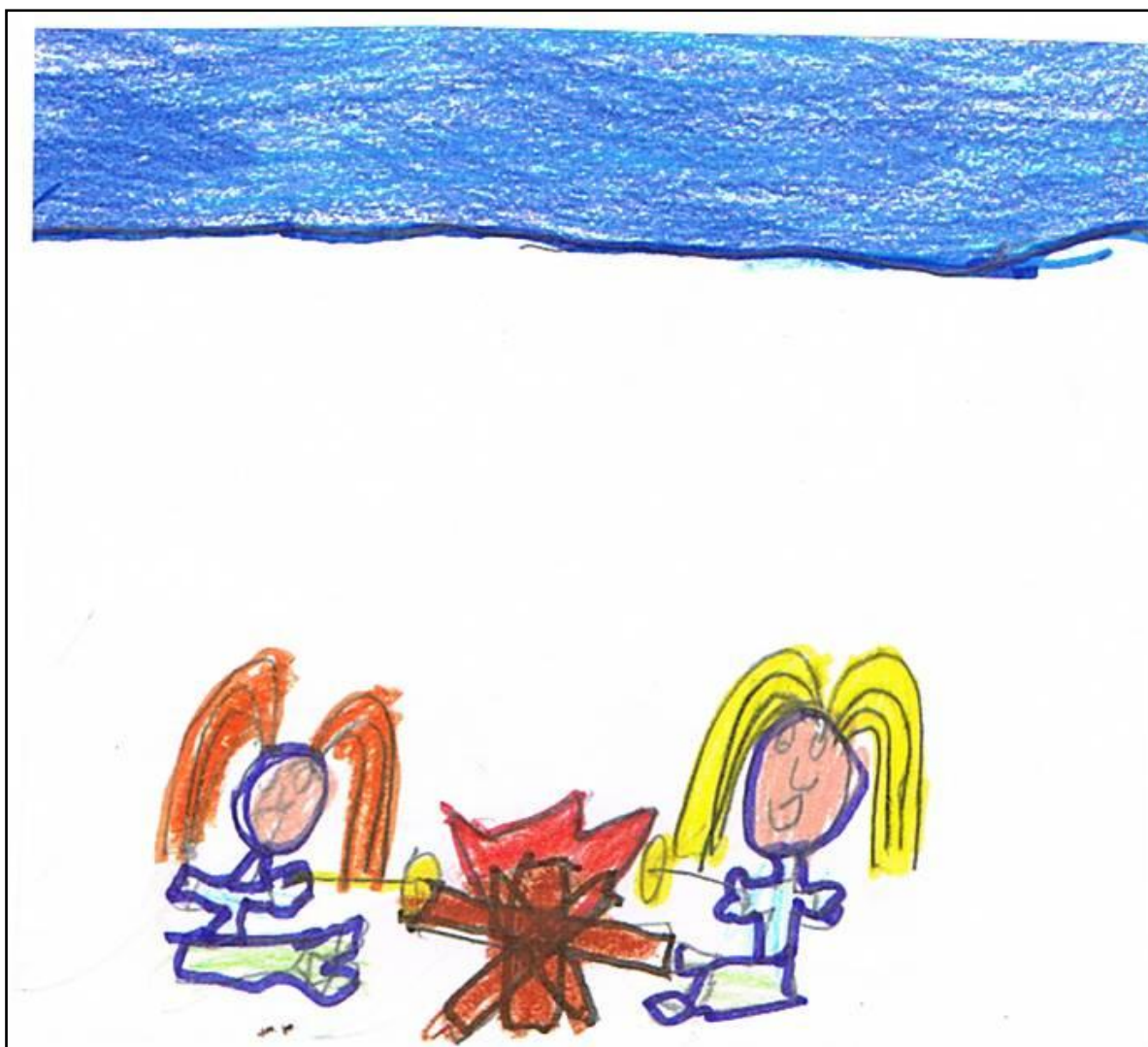
... la cuca de llum fent diferents llums avisa a totes les cuques d'altres planetes.

Quan arriben, la cuca els explica que necessita la seva ajuda perquè el planeta està a les fosques.

Decideixen ajuntar-se i entre totes fan llum pel planeta, però no poden separar-se perquè la llum es fa molt petita.

Les cuques es cansen i pensen que han de buscar una altra solució. Dues cuques amb dos pals fan foc, els costa molt, per fer espelmes i torxes.

Decideixen lligar-ho a la cua i així no s'apagarà mai perquè van trigar molt per fer el foc. Però un dia fa molt de vent i aquest se les emporta al llac i s'apaguen totes.

Ja tornen a estar a les fosques. Cal pensar una altra idea.

Agafaran dues pedres i faran foc. Però caldrà pensar alguna cosa perquè no se'ls apagui.

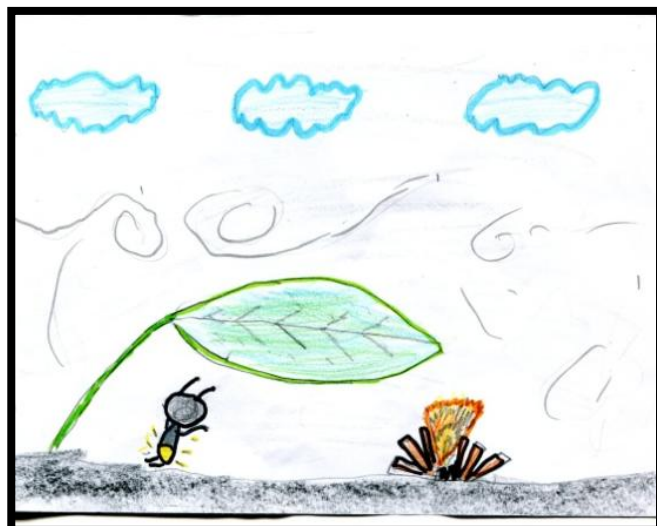
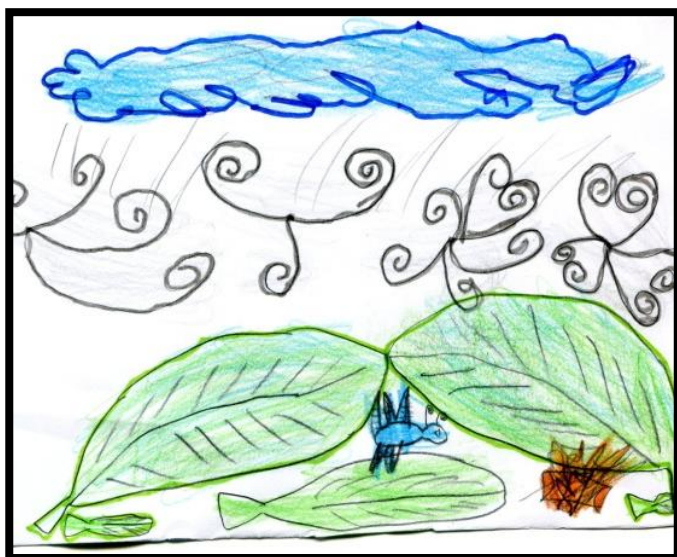
Després de pensar molt, tenen una idea, deixaran una cuca sota d'una fulla per protegir el foc i així no s'apagui.

Les cuques estan molt contentes perquè pensen que han trobat la solució...

Quan ploria la cuca no podia sortir de sota de la fulla a passejar o a buscar menjar.

La cuca estava molt avorrida i trista, ella era l'única que no podia jugar amb les seves companyes.

Un dia va dir, me'n vaig a jugar amb les meves amigues i quan ja estava apunt de sortir va recordar la responsabilitat que tenia, ja que les seves companyes havien confiat en ella, i va tornar a sota la fulla.

A la primavera va passar pel seu costat una marieta.

Se la va mirar i va veure que la seva cara era molt trista.

Es va acostar i li va preguntar:

- Què et passa que fas aquesta cara tan trista?
- Les meves amigues, les cuques, em van triar per protegir el foc i haig d'estar a sota d'aquesta fulla perquè no es mulli quan plou, ni l'apagui el vent quan bufa!

La marieta va pensar que era molt avorrit estar a sota d'una fulla, sense sortir a passejar ni a jugar amb les seves amigues i va començar a donar-li voltes al cap per veure com podia ajudar a aquella bona cuca de llum.

De cop i volta la marieta va tenir una idea. Va recordar un lloc que ella coneixia i a on podrien portar el foc sense córrer perill de que s'apagués, doncs era una cova molt gran i fosca que s'endinsava en una roca.

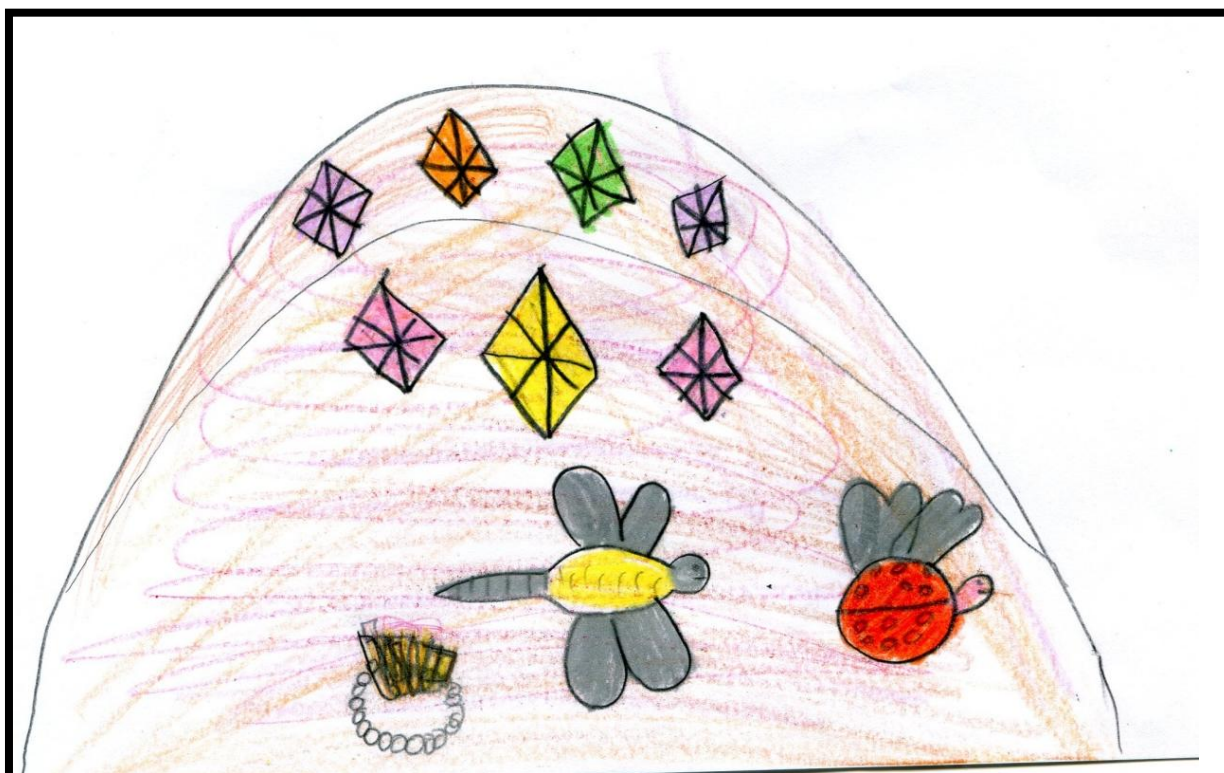
La marieta li va explicar a la cuca el que havia pensat i a la cuca li va semblar una idea fantàstica.

- Jo aniré davant i t'ensenyaré el camí! -va dir la marieta.

I així ho van fer. Quan van arribar a la cava, la cuca va entrar a deixar el foc a un raconet i a mida que s'anava endinsant la llum cada vegada era més brillant, i els rajos que sortien per l'entrada eren més i més forts.

La cuca de llum es va adonar que aquella no era una cova qualsevol, sinó que aquella roca estava plena de brillants de diferents mides i formes, que reflectien la llum per tot arreu i semblava com si el sol estigués allà dins.

El planeta des de llavors era el més il·luminat que existia i sense perill de que la llum s'apagués.

Des d'aquell dia, aquella i totes les cuques de llum dormien de dia i sortien a les nits a passejar i a divertir-se . . . eren molt, molt felices gràcies a la marieta!!!

I conte contat aquest ja s'ha acabat.